

Εκδηλώσεις

ΠΑΤΡΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/10 Εργατικό Κέντρο 7μμ

Ομιλητής: Πάνος Γκαργκάνας

ΡΕΘΥΜΝΟ

ΠΕΜΠΤΗ 23/10 Στέκι Πολιτιστικών ομάδων Πανεπιστημίου Κρήτης 7μμ

Ομιλήτρια: Αργυρή Ερωτοκρίτου

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24/10 Παλιά Λαχαναγορά 6μμ

Ομιλήτρια: Αργυρή Ερωτοκρίτου

ΧΑΝΙΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 29/10 Εργατικό Κέντρο 7.30μμ

Ομιλητής: Γιάννης Σηφακάκης

ΞΑΝΘΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ 29/10 Πολυτεχνείο-προκάτ 7μμ

Ομιλητές: Παντελής Παναγιωτακόπουλος, Μελέτη Οράλ (DSIP, Τουρκία)

ΚΟΜΟΤΗΝΗ

ΠΕΜΠΤΗ 30/10 Εργατικό Κέντρο 7μμ

Ομιλητής: Παντελής Παναγιωτακόπουλος, Μελέτη Οράλ (DSIP, Τουρκία)

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

ΠΕΜΠΤΗ 30/10 Εργατικό Κέντρο 7μμ

Ομιλήτρια: Θένια Ασλανίδη

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 31/10 Εργατικό Κέντρο 7μμ

Ομιλητές: Παντελής Παναγιωτακόπουλος, Μελέτη Οράλ (DSIP, Τουρκία)

ΒΟΛΟΣ

ΤΡΙΤΗ 11/11 Θόλος (Παν/μιο) 7μμ

Ομιλητής: Γιάννης Σηφακάκης

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΚΑΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Κάθε μέρα που περνάει, ξεσκεπάζεται όλο και πιο πολύ ο πραγματικός χαρακτήρας της νέας επέμβασης που ξεκίνησε ο Ομπάμα «για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας του Ισλαμικού Κράτους». Η νέα συμμαχία των «προθύμων» των ΗΠΑ με τους βομβαρδισμούς που ήδη έχει εξαπολύσει αλλά και τις χερσαίες επιχειρήσεις που ετοιμάζει, έχει ενεργοποιήσει τις πιο μαύρες αντιδραστικές δυνάμεις της περιοχής και οξύνει τους αναμεταξύ τους ανταγωνισμούς για μερίδια στον έλεγχο της Μέσης Ανατολής και των πετρελαίων της. Όσο και να προσπαθούν οι ιμπεριαλιστές και οι συνεταίροι τους να εμφανιστούν ως προστάτες των Κούρδων, η αλήθεια δεν κρύβεται.

Η αλήθεια είναι ότι ο προηγούμενος πόλεμος των ΗΠΑ, τον καιρό του Μπους, δεν τους έφερε τα αποτελέσματα που ήθελαν. Δεκατρία χρόνια μετά την εισβολή στο Αφγανιστάν, οι κατοχικές δυνάμεις δεν ελέγχουν την κατάσταση και απλώνουν τις επιθέσεις τους στο γειτονικό Πακιστάν. Στο Ιράκ, επειδή η αμερικάνικη κατοχή συναντούσε αντίσταση, έσπειραν το μίσος ανάμεσα σε Σουνίτες και Σιίτες και με την πολιτική των θρησκευτικών διακρίσεων δημιούργησαν γόνιμο έδαφος για την ανάδειξη του λεγόμενου Ισλαμικού Κράτους ως «προστάτη» των σουνιτών.

Η οργάνωση αυτή παίζει αντιδραστικό ρόλο με σφαγές σιτών στο Ιράκ, Κούρδων στο Ιράκ και στη Συρία, εξεγερμένων πληθυσμών στη Συρία. Αλλά μπορεί και φοράει τον μανδύα του «ιερού πολέμου» στα μάτια σουνιτικών πληθυσμών που έχουν υποφέρει από τα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στο Ιράκ και από την καταστολή καθεστώτων σαν του Μαλίκι στη Βαγδάτη, του Άσαντ στη Δαμασκό και του Σίσι στο Κάιρο.

Όταν τα στρατοδικεία στην Αίγυπτο καταδικάζουν 600 οπαδούς των «Αδελφών Μουσουλμάνων» σε θανατική ποινή μέσα σε μια μέρα, λειτουργούν σαν στρατολογητές του Ισλαμικού Κράτους. Το ίδιο γίνεται όταν οι αμερικάνικες και ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ταυτίζουν κάθε μουσουλμάνο με τρομοκράτη με τις εκστρατείες ισλαμοφοβίας που οργανώνουν. Όσο πιο σφιχτά κλειδώνουν τα σύνορα για τους πρόσφυγες του πολέμου, όσο πιο πολλές ρατσιστικές «σκούπες» οργανώνουν σε βάρος των μουσουλμάνων μεταναστών, τόσο πιο πολύ σπέρνουν την απόγνωση στους πληθυσμούς της Μέσης Ανατολής.

Γι' αυτό, η εκστρατεία των αμερικάνικων βομβαρδισμών μόνο σε χειρότερες σφαγές μπορεί να οδηγήσει. Και η αναζήτηση «χερσαίων δυνάμεων» για να ενισχύσουν την αμερικάνικη επέμβαση επιδεινώνει την κατάσταση. Η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία, το Ιράν, όλοι οι τοπικοί υποϊμπεριαλισμοί είναι υποψήφιοι γι' αυτό τον ρόλο και ανταγωνίζονται για το ποιος θα καλύψει τα κενά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Το Ιράν διεκδικεί το ρόλο του προστάτη των σιτών από τη Βαγδάτη ως τη Βηρυτό, η Σαουδική Αραβία εμφανίζεται ως ο πραγματικός προστάτης των σουνιτών, ο Ερντογάν αυτοπροβάλλεται ως η γέφυρα ανάμεσα στον μουσουλμανικό κόσμο και τη Δύση. Στην πράξη, διεκδικούν να αναδειχθούν σε προνομιακούς συνεταίρους της νέας ιμπεριαλιστικής τάξης πραγμάτων στην περιοχή.

Και βέβαια δεν είναι οι μόνες δυνάμεις που διεκδικούν τέτοιο ρόλο. Το Ισραήλ, το παραδοσιακό μαντρόσκυλο του ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή, δεν έχει παραιτηθεί, έστω κι αν η πρόσφατη επίθεσή του στη Γάζα απέτυχε να υποτάξει την αντίσταση των Παλαιστίνιων. Οι ιμπεριαλιστές που χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τις σφαγές του Ισλαμικού Κράτους, δικαιολογούσαν σαν «αυτοάμυνα» τις σφαγές του Ισραήλ στη Γάζα. Όλοι εμείς που βρεθήκαμε στο πλευρό των Παλαιστίνιων, πρέπει να πούμε το ίδιο ΟΧΙ στη νέα ιμπεριαλιστική επέμβαση.

Στην Ελλάδα, έχουμε ένα λόγο παραπάνω να κινητοποιηθούμε αντιπολεμικά-αντιιμπεριαλιστικά. Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου όχι μόνο δίνει τη Σούδα και ετοιμάζει το Καστέλι για διευκόλυνση των αμερικάνικων βομβαρδισμών, αλλά και προωθεί συστηματικά τη συνεργασία με το Ισραήλ. Κοινές στρατιωτικές ασκήσεις, συνεργασία για την εκμετάλλευση κοιτασμάτων στην Ανατολική Μεσόγειο σε ανταγωνισμό με την Τουρκία, ισραηλινά αεροπλάνα στα δυτικά της Κύπρου, συμπόρευση με το καθεστώς Σίσι στην Αίγυπτο – τέτοια βήματα προωθούν την ελληνική εμπλοκή στους ανταγωνισμούς που οξύνει η νέα ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Μέση Ανατολή.

Κανένας δεν πρέπει να ξεγελαστεί από τις υποκρισίες ότι η ελληνική κυβέρνηση βοηθάει τους Κούρδους. Δεν

ξεχνάμε ότι οι διαχειριστές του ελληνικού καπιταλισμού δεν δίστασαν να παραδώσουν τον Οτσαλάν στα χέρια των δικτών του. Δεν ξεχνάμε πόσες φορές οι Κούρδοι παραδόθηκαν στη σφαγή από Άγγλους, Γάλλους, Αμερικάνους δήθεν «προστάτες». Τώρα μπορεί να τους χρειάζονται σαν χερσαία δύναμη κατά του Ισλαμικού Κράτους, αλλά όποιος δέχεται μια τέτοια συνεργασία δεν προσφέρει καλές υπηρεσίες στον αγώνα των Κούρδων.

Υπάρχει άλλος δρόμος για τους λαούς της Μέσης Ανατολής. Είναι ο δρόμος που προσπάθησαν να ανοίξουν οι μάζες της «Αραβικής Άνοιξης» όταν βγήκαν στους δρόμους της Τυνησίας, στην Ταχρίρ του Κάιρου, στις εργατογειτονιές της Δαμασκού. Μπορεί οι στρατηγοί του Σίσι και του Άσαντ να πισωγύρισαν αυτές τις εξεγέρσεις, αλλά οι αραβικές μάζες δεν έχουν πει ακόμα την τελευταία λέξη. Όποιος αμφιβάλλει, ας αναλογιστεί πόσο βοήθησε το «αραβικό πεζοδρόμιο» την παλαιστινιακή αντίσταση στη Γάζα. Αυτή είναι η δύναμη που μπορεί να σταματήσει τα εγκλήματα των ιμπεριαλιστών και των ντόπιων καθεστώτων σε βάρος όλων των πληθυσμών της περιοχής χωρίς διακρίσεις.

Για να ανοίξει ξανά αυτός ο δρόμος της απελευθέρωσης, χρειάζεται να χτίσουμε ξανά εδώ το αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στην ιμπεριαλιστική επέμβαση και την ελληνική συμμετοχή. Όπως το 1999 βγήκαμε στους δρόμους ενάντια στην εμπλοκή του Σημίτη στη ΝΑΤΟϊκή επίθεση στη Σερβία, όπως το 2003 γίναμε με τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο κομμάτι του παγκόσμιου ξεσηκωμού ενάντια στον πόλεμο του Μπους στο Ιράκ, έτσι και τώρα.

Στην Τουρκία, αγωνιστές της αριστεράς και του αντιπολεμικού κινήματος συμπαραστέκονται στους Κούρδους που ξεσηκώνονται ενάντια στη σφαγή στο Κομπανί, αλλά λένε ταυτόχρονα όχι στην αμερικάνικη επέμβαση, όχι στην παραχώρηση της βάσης του Ιντσιρλίκ που παζαρεύει ο Ερντογάν. Η θέση μας είναι στο πλευρό τους και όχι σε εθνική ομοψυχία με τους τουρκοφάγους που ζητάνε να στείλει «βοήθεια» ο Σαμαράς.

Είναι σκάνδαλο η κυβέρνηση των Μνημόνιων που σφάζει μισθούς και συντάξεις για να ξεπληρώνει τους τραπεζίτες, να πληρώνει δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, για φρεγάτες, υποβρύχια και αεροπλάνα για να συμμετέχει στις ιμπεριαλιστικές εκστρατείες και τους ανταγωνισμούς. Είναι έγκλημα να κάνει ασκήσεις πολεμικής ετοιμότητας με πραγματικά πυρά που κοστίζουν ζωές, όπως των τριών οπλιτών στο Βόλο πρόσφατα.

Εργάτες και νεολαία, ενωμένοι στο δρόμο του αγώνα, έχουμε κοινό συμφέρον με τα αδέρφια μας στη Βαγδάτη και στη Βηρυτό, στην Άγκυρα και στο Κάιρο, στο Ντιάρμπακιρ και στη Δαμασκό να βάλουμε τέρμα στις επιθέσεις των «προθύμων» αυτού του συστήματος που φέρνει μόνο φτώχεια, ρατσισμό και πόλεμο.

